

Evanjelický a. v. cirkevný zbor Levice

Kázeň – ThDr. Martin Riecky

Kajúca nedeľa: Neprijatá Božia milosť (20. 8. 2017)

Mt 26, 52

Lebo všetci, ktorí berú meč, mečom aj zahynú.

Bratia a sestry

Pán Boh dal vo svojom slove jasné princípy, ktoré keď budeme rešpektovať, bude sa nám dariť, budeme požehnaní, budeme cítiť Božie vedenie. Ale pokiaľ tieto princípy úmyselne prekročíme, zakúsime trest, Božie odsúdenie. Pretože všetko je iba dočasu, no Pán Boh je naveky.

My ľudia si niekedy myslíme, že sme viacej ako Pán Boh. Často sa správame, ako keby Hospodin bol hluchý a slepý. Ako keby nevidel naše konanie a počínanie. Alebo si myslíme, že ho oklameme, že nad nami privrieme oko, že nie sme až takí hriešni. Lenže Pán Boh to svoje oko nezavrie, ale prenikne nás svojím okom spravodlivosti. Veď Božie slovo preniká do rozdelenia duše a ducha, kíbov a špikov a je schopné posudzovať hnutia a zmýšľania srdca. Preto Pán Boh vidí nielen to čo robíme, ale aj tú skutočnosť s akým zámerom danú vec robíme. Či sú naše úmysly čisté, požehnané, alebo nie.

Pán Ježiš nám hovorí, že nebeský otec má spočítaných všetkých vtákov na svete. Dokonca On spočítal aj všetky naše vlasy, ktoré nosíme na hlave. Preto si nemôžeme namýšľať, že nás nevidí a nepočuje. On vidí priamo až na dno nášho žalúdka.

Prorok Izaiáš hovorí príbeh o nádobe, ktorú hrnčiar vyrába. Táto nádoba sa nevzoprie a nepovie mu, na čo ma robíš, alebo akú ma robíš? Všetko je v rukách hrnčiarových. My všetci sme pripodobnení k takýmto nádobám, ktoré modelujú Božie sväté ruky. My si myslíme, že budeme rozkazovať Pánu Bohu? Nie, všetko je len do času. Pokiaľ kráčame cestou, ktorá sa Pánu Bohu nepáči, On raz túto cestu nášho života zastaví a spočíta nám všetko aj s úrokmi.

Pozrime sa na dejiny izraelského národa. Jedná sa o Boží vyvolený národ, ktorý pokiaľ kráčal cestou požehnaní a zachovávaní jasných biblických princípov, Hospodin ich aj všetkých viedol. Požehnal ich ekonomiku, ich hospodárstvo, dal im obdobie mieru, ako aj stabilnej politickej samosprávy. Lenže pokiaľ sa vzdialili od Božieho zákona, pokiaľ sa jeden pre druhého stali bohom a prestali myslieť na najvyššieho, na Božie zákony, potom im to Pán Boh zrátal.

Stratili štátnu slobodu. Obdobie mieru sa skončilo a prišlo obdobie mnohých vojen. Prišlo to až tak ďaleko, kedy v roku 722 pred Kristom bolo severné Izraelské kráľovstvo zničené, obyvatelia odvedení do zajatia v Asýrii, kde pomreli a nikdy sa už späť domov nevrátili.

Izraelci žijúci v južnom kráľovstve mali jedno storočie nato, aby sa polepšili a dali cesty svojho života do súladu s Božím slovom. Lenže oni svoje šance premárnili. Preto po vyše sto rokoch, konkrétne v roku 587 pred Kristom boli porazení babylonským vojskom a národ bol odvečený do ťažkého zajatia v Babylonskom kráľovstve. Trvalo potom mnoho desaťročí, kým urobili ako jednotlivci, ale aj ako národ pokánia zo svojho spôsobu života. Potom sa Pán Boh nad nimi zmlieval a oni sa vrátili späť do svojej krajiny.

Uplýnulo však necelých 600 rokov, kedy sa zopakovala ďalšia národná katastrofa. Izraelský národ neprijal Ježiša Krista ako svojho Mesiáša, preto ako trest prišli v roku 70 po Kristovi vojská Rimanov, ktoré mesto Jeruzalem zrovnali so zemou a celý izraelský národ doslovne rozprášili po celom povrchu

zemskom. Bol to ako trest za odmietnutie Božieho Syna Pána Ježiša Krista. Bohu sa nešťítia trestať aj svoj národ, pokiaľ nekráča cestou práva a spravodlivosti, ale vedome porušuje základné Božie princípy, ktoré Hospodin stanovil vo svojom slove. On pritom nikdy nepôjde proti samému sebe. Nepôjde proti svojim slovám a princípom, pretože On nie je klamár. O diabli sa píše, že je luhár a otec lží. Je potom na nás, či sa vedome odovzdávame pod moc diablu, alebo Božiu. Či kráčame cestou tohto sveta, alebo cestou Pána Boha. Pretože to, čím hrešíme, sa nám v živote raz môže stať osudným. Kto mečom zabíja, mečom aj zomrie.

Bol jeden človek, ktorý sa rátal medzi veriacich ľudí. Moc síce do kostola nechodil, dokonca mal problém pristupovať aj k Večeri Pánovej, ale sám seba považoval za veriaceho. Aká bola však jeho viera? Bol to človek, ktorého môžeme nazvať slovom sukničkář. Lenže on nielen so ženami flirtoval, on ich aj nebezpečne priťahoval k sebe. Ženy ho obletovali, on sa s nimi zahrával a potom ich takpovediac „pustil k vode“. Koľko žien sa kvôli nemu naplakalo a skončilo v depresiách... Raz Pán Boh povedal dosť. Opäť si spomenutý človek vo svojom živote začal s jednou ženou, ktorej keď sa nabažil, chcel ju odsunúť nabok. Ona sa mu však nedala, ale nútila ho proti jeho vôli aby sa s ňou zasnúbil a potom ho postupne tlačila k sobášu. On však túto situáciu už neunesol a jedného dňa spáchal samovraždu. Táto žena sa mu teda stala osudnou. Skrátka, kto mečom zabíja, mečom aj zomiera.

Bola raz jedna žena, ktorá bola veľmi zlou osobou. Kde mohla, tam ublížila. Žila v nešťastnom manželstve, deti ju nemali rady a pritom sedela každú nedeľu v kostole a tvárila sa maximálne zbožne. Ale nebola to živá viera. Od malička mala telesný handicap, nosila na chrbte veľký hrb. Kvôli nemu sa vlastne stala nepríjemnou a zákernou ženou. Dožila sa celkom vysokého veku, počas ktorého ju Pán Boh volal k pokániu a k zmene spôsobu života. Ona však akoby bola hluchá a slepá. Nakoniec sa jej život skončil tak, že ten hrb jej zatlačil na pľúca a ona na základe toho zomrela. Náhoda? Pán Boh nepozná žiadne náhody, kto však mečom zabíja, mečom aj zomiera.

Podobný príbeh čítame v biblickej knihe Ester o zlomyseľnom Hámanovi, ktorý chcel nechať zničiť Židov v celej Perzskej ríši a svojmu nepriateľovi Mordochajovi postavil šibenice pred jeho vlastným domom. Nakoniec sa situácia obrátila. Boh spôsobil záchranu Izraelcov a samotného zákerného Hámana obesili na šibenici, ktorú chystal pre spomenutého Mordochaja. Preto sa píše v biblickej knihe Prísloví: *Kto kope jamu, padne do nej, kameň sa privalí na toho, kto ho váľa (Príslovia 26, 27).*

Spomeňme si na biblický príbeh Éliho a jeho synov. V izraelskom meste Šíló bol Hospodinov chrám, v ktorom konal svoju kňazskú službu kňaz Éli. Tento prinášal Pánu Bohu v zastúpení ľudí obete, ktorých mäso najskôr uvaril v kotle. To mäso, ktoré sa tam varilo, bolo určené jedine ako obeť pre Hospodina a nikto nemal právo z neho jesť. Lenže Éliho synovia boli nepodarení a v Biblii sa píše, že si z tohto mäsa vyberali veľké kusy a jedli z neho.

V jednom cirkevnom zbore bol človek, ktorý si privlastňoval cirkevné peniaze. Najskôr to boli drobné, potom to boli väčšie sumy. Skrátka, bral si pri počítaní ofery peniaze nabok. Pri nákupoch pre cirkev si nakúpil veci aj pre seba a nechal si to preplatiť spolu s cirkevnými výdavkami. Bol to človek ako sudca z jedného Ježišovho podobenstva, ktorý sa Boha nebál a ľudí nehanbil. Pritom chodieval pravidelne na služby Božie a ľudia ho poznali ako čestného človeka. Pán Boh mu dával čas k tomu, aby sa nad sebou zamyslel a robil z tohto spôsobu života pokánie. Pretože každý cent, ktorý si privlastní z cirkevných peňazí, ktoré mne nepatria, mi prináša do života pekelnú burinu hriechu. A keď je toho už veľa, zakročí Pán Boh. A Pán Boh si od každého zoberie nečestne získané peniaze a to pekne aj s úrokom.

Prišlo to až do takého stavu, že sa Božia milosť nad spomínaným človekom skončila a jeho majetok sa mu stal osudným. Jeho deti ho okradli o strechu nad hlavou, o každý cent a jeho odložili do domova

dôchodcov. O majetok sa potom kľbčili, súrodenci sa medzi sebou nerozprávali. Toto je ovocie človeka, ktorý kráča krivolakou cestou života.

Všimnime si ešte spomenutých Éliho synov. V Biblii je doslovne napísané, že títo ľudia veľkou vidličkou napichli mäso variace sa v kotle a tie najlepšie kusy mäsa, ktoré boli určené ako obeť Hospodinovi, vybrali a sami zjedli. Doslovne drankali od ľudí prinášajúcich zviera k obetiam toto spomenuté mäso. Keď im ho ľudia nechceli dať, Éliho synovia sa vyhrážali: *Nie, daj hned, lebo ak nie, vezmem si nasilu (1. Sam 2 ,16)*. Boli to skrátka takí poviem to pejoratívne „nenažranci“. Ako sa to s nimi skončilo? Títo synovia ktorí sa volali Chofní a Pinchás išli do vojny, v ktorej zomreli. Keď sa to dopočul ich otec Éli, dostal porážku a zomrel. Keď sa celú udalosť dozvedela tehotná Pinchásova manželka, že jej muž zomrel, ľahla si na zem a predčasne porodila. Je to náhoda? Pán Boh nepozná žiadnu náhodu.

V jednom cirkevnom zbore žil človek, rovnako nenajedený ako Chofní a Pinchás. Keď sa konala nejaká cirkevná akcia a nikto nebol nablízku, vyberal si do svojej tašky tie najlepšie druhy koláčikov, ktoré boli síce určené pre všetkých, ale on si tie najlepšie kusy povyberal pre seba. Ako to skončilo? Udušil sa raz v noci vo svojich zvratkoch. To, čo získaval nespravodlivo, sa mu stalo osudným. Skrátka, kto mečom zabíja, mečom aj zomiera.

Alebo sa pozrime na postavu biblického Gideona, o ktorom sme si hovorili v posledné tri nedele. Pokiaľ kráčať po Božích cestách, Hospodin požehnával jeho konanie. Akonáhle si vyrobil modlu, Božia ruka sa od neho vzdialila. V Biblii čítame, že mal s viacerými ženami 70 synov. Po jeho smrti sa jeden z nich menom Abímelech zmocnil vlády nad obyvateľmi mesta Síchem. Aby mu nikto z jeho bratov nezobral vládu, nechal ich všetkých 69 povraždiť. Aké je to hrozné, keď niekedy za chyby rodičov Boh trestá ich deti. Preto je veľmi dôležité, aby sme vo svojich rodinách dávali dobrý príklad viery a živého kresťanstva. Pretože cez nás môžu byť naše deti požehnané, ale kvôli nám môžu byť aj potrestané.

Jedni rodičia nemali nikoho za nič. Svoje deti nevychovávali v úcte k autoritám života, či to bol sused, či to bol učiteľ, či to bol zamestnávateľ. Skrátka pre tie deti nebol autoritou v živote nikto. Deti vyrástli a postavili sa proti vlastným rodičom. Celý život vyrastali bez úcty k autoritám a ani vlastní rodičia nepredstavovali pre nich žiadnu autoritu. Skrátka, kto mečom zabíja, mečom aj zomiera.

Bratia a sestry, vedel by som pokračovať a spomínať aj ďalšie príklady zo života, ktoré som poznal a zažil. Spomínam to dnes ako príklad z toho dôvodu, že máme kajúcu nedeľu, pamiatku zničenia mesta Jeruzalem. Bohu nebolo ľúto jeruzalemského chrámu, aby ho nechal zničiť. Nebolo mu ľúto ani vyvoleného národa, pokiaľ sa spreneveril a nekráčať Božimi cestami. Pretože Boh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva milosť.

My všetci, každý jeden z nás poznáme svoj život. Vieme, v ktorých oblastiach sú naše cesty pokrivené. Vyzývam dnes samého seba, aj nás všetkých, aby sme si dnes pre Pánom Ježišom otvorili svoje srdcia. Dovoľme Duchu svätému, aby poukázal na naše zlyhania a hriechy. Nech nás On obviní a krv Pána Ježiša očistí od našich hriechov, od nečistých spôsobov konania.

Spovedajme sa Mu teda úprimne v spovedných otázkach. Pokánie doslovne označuje zmenu spôsobu života. Zmeňme dnes svoje životy. Dajme ich do súladu s Božím slovom a kráčajme touto cestou života. Nehnevajme Pána Boha, aby sa nám v živote ešte niečo horšie nestalo.

Amen.